

НИКОЛАЙ БЛИЗНАКОВ
ОБЪРНИ СЕ С ГРЪБ КЪМ МЕН

chitanka.info

Разказът е награден на Третия фестивал на научната фантастика, който се състоя в Пловдив в края на миналата година.

Не можех де повярвам на очите си.

Забелязах я едва когато се доближих на две крачки от нея. Сигурно, защото твърде внимателно гледах къде стъпвам по пътеката. Кой знае защо отпърво се поуплаших и внимателно се заоглеждах на всички страни. Гората си бе страшна — както винаги. Но нищо особено не забелязвах. Само двете подивели кучета, които ме следваха от сутринта, се бяха спрели на почтено разстояние отзад на пътеката и ме наблюдаваха.

И все пак — усещането, че съм попаднал в някаква клопка, не ме напускаше.

А на пръв поглед в табелата нямаше нищо заплашително. Тя даже като че ли обещаваше това, за което самотен млад мъж като мен можеше да мечтае. Не много четливо, а и не много правилно на табелата с едри букви бе написано:

**АЗ СЪМ МЛАДА ЖЕНА — АКО НЯКОЙ ДОЙДЕ, ДА МЕ
ЧАКА В КОЛИБАТА.**

Не знаех какво да мисля. Жена... след толкова години... Млада жена, както бе написано, и то, изглежда, сама? Всичко това на куп... и то за мен... твърде привлекателно, за да бъде вярно. И все пак — възможно. Или... това бе клопка за глупаци, които могат да повярват, че в тази пустош могат ей така да се търкалят млади жени, на това отгоре самотни и само очакващи някой да мине? Или още по-точно — очакващи всекиго? Не, твърде подозрително!

Отново и отново се оглеждах. Гората бе пуста, а на самия ѝ край към малката полянка се виждаше колибата. Внимателно се доближих. Беше празна, разбира се. Струпана набързо от клони и шума, тя едва ли би издържала до пролетта и сигурно служеше понякога за укритие по време на дъжд. Нямаше място за повече от двама или трима. Въобще нищо интересно нямаше вътре и пак се върнах до дървото с табелата. Дивите кучета — или може би вълци? — се бяха пораздвижили, но щом наближих, отново приклекнаха. Колебаех се дали да продължа или да остана. Впрочем от първата секунда знаех, че не бих могъл да продължа пътя си и ще остана тук и за през нощта. Не

само заради жената. Е, най-много за нея, разбира се. Но и да разбере какво се крие зад цялата тази загадка с табелата.

Всъщност, убеждавах се сам, нищо не би могло да ми се случи. Никому не бе потребна моята смърт (изключвах, разбира се, двете диви животни отзад). И защо изобщо някой би искал да ми стори зло? Просто така — заради самото зло? Не, може би тук наистина живее самотна жена. Може би тя някак си се справя с трудностите на горския живот сама, но далеч от хората дълго не се издържа и търси партньор?

Реших да дочакам тук нощта, да преспя в колибата и ако никой не дойде — да потегля наново на другия ден по обяд. Хвърлих вътре чувала с храните си и сам приседнах на изсъхналата папрат, с която бе застлан подът. Трябваше да свърша две-три неща. Първо — вода. Второ — огън за картофите. Или може би не, днес не трябва много да се издавам. Трето — хищниците. Пред входа на колибата имаше няколко дебели клона, с които вероятно бих могъл да прикрия отвора. А от ножа и тоягата с железен шип не се отделях...

Бе приятен следобед, лежах и си почивах. По навик се вслушах в звуците на гората, сред които така невероятно биха прозвучали човешки стъпки. Не бях виждал човек, откак Гео изчезна — а това значи от четири месеца. Преди около година умряха един след друг Емо и старата леля Сти. А някога бяхме дванадесет... много отдавна...

В края на зимата Гео не се завърна от лова и ме остави съвсем сам. Трудно е да си сам. Почваш да си говориш на глас. Почваш да заспиваш все по-трудно нощем и все по-лесно денем. Да се страхуваш непрестанно от хищниците наоколо. Вече всяка грешка може да е фатална. И много бързо изяждаш всички запаси, ако не можеш да ходиш на лов поради изкривения си крак. Ето защо щом почна лятото, не издържах и тръгнах. Оставих удобната къща. Но къщи има и другаде, бях сигурен в това. А пък около нас без лов не можеш да се прехраниш. Разбира се, ловът не е за мен, затова и тръгнах надолу, към равнината.

Не знаех колко път ме чака. Бях готов дълго да ходя, макар че куцах. Но трябваше да изляза в област с плодни дървета и богата растителност. И с хора. Освен картофите и другата храна мъкнех още една завивка, два ножа, тесла, тоягата с железния край и две книги от леля Сти. Тя имаше много книги. Като малък ме научи да чета — трудно скитах наоколо с другите и затова често сядах край нея, докато

тя ми разказваше това или онова. Толкова неща научих от нея за живота преди Бомбите, че бях сигурен — попадна ли сред останките на стар град, ще открия куп полезни работи и ще зная как да ги използвам. Животът ми щеше да стане много по-лек. Само че в равнината и особено край някогашните градове беше опасно да се стои — човек се разболява много бързо. Леля Сти казваше, че след стотина години вече няма да е опасно, но все си мисля, че може би и сега не е чак толкова страшно — все пак доста десетилетия са минали от бомбите!

Дивите кучета бяха изчезнали някъде. Хрумна ми, че ако успееш да подмамя едното наблизко и да забия в него тоягата с железния връх, би било чудно — ще ям довечера месо, а и ще ми остане за 2–3 дни! Само че нямах с какво да ги примамя, ако изобщо се върнеха. Наложих си да не мисля за тях.

Неприятно е да чакаш неизвестно кого, неизвестно докога, неизвестно за какво. Не, за какво чакам, ми бе добре известно. Безпокоеше ме това, че както си седях в колибата, сигурно Тя първа щеше да ме види. Дали няма много да се разочарова, като разбере, че съм куц с единия крак? Дали няма просто да се обърне и да си отиде? А аз не бих могъл да я стигна за нищо на света. Впрочем може би тя не е съвсем хубава. Даже по-добре, ако е тъй. „Млада“, да, но какво значи „хубава“? Аз не знаех. Нямах критерий за красотата. Само няколко жени бях виждал в живота си, все възрастни или по книги. Не, нямах критерий. Представях си я висока, руса, с дълги коси. После малка, нежна, дребничка, с плитки или бретон. После с дълга черна коса, падаща надолу по раменете. По гърба. Върху кръста... Още пониско... Опитах се да си я представя отпред, в лицето. Нищо не излизаше. Може би косите ѝ падаха на два потока върху гърдите... Само че и от това нищо не ставаше — никакви коси, никакво лице, само две огромни бели гърди с тъмни върхове стърчаха все по-напред и по-напред... щяха да ме прободат, ако не бяха така меки. Растяха неудържимо пред очите ми. Опитах се да я отдалеча от себе си. Да я гледам, но отдалеч. Смущаваше ме двусмислената ѝ усмивка, жадните ѝ устни, блестящите бедра, където лепнеше погледът ми. Разбрах, че непременно трябва да я облека. Ето я, седнала на тревата пред мен, с пола над коленете. Не... не... тази пола бе твърде много над коленете, беше твърде къса и когато тя стана със същата усмивка, никаква пола

нямаше и пак ме стреснаха твърде светлите ѝ форми... Облякох я в груби панталони като моите. Реших да мисля само за лицето ѝ. То непрекъснато се менеше — ту чипо носле, ту огромни зелени очи, ту дръпнати настрани, съчетани с широка уста и червени устни, ту всичко това се превръщаше в други, съвсем женски части на тялото, които аз не познавах добре... и от минута на минута ставах все по-нетърпелив!

Не, аз трябваше да имам жена! Нищо, че съм малко куц. Иначе съм здрав. Поне засега. И положително можех да имам деца! Бях вече на 24, вероятно малко ми оставаше, а досега не познавах жените.

Трябваше да я примамя. Непременно.

Дори ако потрябва... с този нож...

Боже мой, дано да е скоро. И дано да е жена. Нищо повече. Все едно млада ли, хубава ли, висока ли... В тази пустош сигурно сме единствените хора на 100 километра оттук.

Тя трябва да е жена! Щом е поставила тази табела...

* * *

Тя пристигна надвечер. Колкото и да си внушавах, че това наистина ще стане, дълбоко в себе си много се безпокоях, че чакам напразно.

Не я забелязах веднага. Като добра ловджийка безшумно се бе доближила до колибата и нищо чудно, че малко ме стресна гласът ѝ.

— Здравей!

Скочих и се обърнах към фигурата, поприкрита от дърветата, но гласът ѝ строго ме спря:

— Стой си там! Не се доближавай! Седни си отново вътре.

Стори ми се, че държи лък и стрела, а и нямаше защо да я подплашвам от първия момент и покорно седнах.

— Нека най-напред поговорим от разстояние.

— Хм. Толкова ли се страхуваш от мен?

— Аз? Да се страхувам! — тя така се изсмя, че чак ме притесни.
— Не се страхувам, а така искам. Тук си на моя земя, в моята гора, и командувам аз!

— Значи... ти си написала табелата?

— А кой друг? В тази планина няма жив човек. Поне на няколко дни път оттук.

Опитвах се да я разгледам, но тя се прикриваше в сянката на дърветата и успях да установя само, че е сравнително висока.

— Каниш ме, а нещо...

— Не се безпокой. Ако си с честни намерения... — тя се приближи още малко и остави един убит заек на тревата. На главата си бе сложила коронка от клонки и листа, които се спускаха над лицето ѝ почти до шията ѝ. — Ще останеш ли да живееш при мен?... Ти си мъж... Аз съм жена...

Поизправих се и показах крака си.

— Искам да остана, но... ще ме харесаш ли? А и почти не мога да ловувам.

— Харесвам те. Разбира се, че те харесвам! Ти си единственият мъж... Ще останеш ли с мен?

Така стана всичко. Съвсем бързо. Без да успея даже да я разгледам.

— Да. Оставам.

— Обещаваш?

— Обещавам.

— Ако ме излъжеш... Хайде, вземи багажа и тръгвай след мен. Къщата ми е на половин час път.

И без да се обърне повече към мен, тя пое през гората. Последвах я, като се стараех да не изоставам. Толкова приятно беше да я гледам отзад! Гъвкав кръст, страшно пъргави крака, заоблени нагоре, дълга до раменете коса... прекрасна като мечта! Тя не се обърна нито за миг. Уверено крачеше в полумрака на предвечерната гора. Някъде трещяха гръмотевици, и се лееше дъжд. Очаквах всеки момент да завали и върху нас. Но дъждът все не идваше. Само мирисът на влажна трева, на влажен въздух и дървета изпълваше околността и ме правеше още по-неспокоен.

Вървах след момичето, което си криеше лицето във „венец“ от клони и треви, и с всяка крачка се влюбвах все повече в това пъргаво същество, което ме увеличаше кой знае къде. Всъщност се влюбих още в първия миг. А даже и преди него — стремях се към нея още от мига, в който научих за съществуването ѝ от табелата. Не можеше да бъде иначе. В безлюдната гора тя бе Ева, аз щях да бъда Адам. От ябълки

нужда нямаше. Чакаше ни бъдеще с многобройно потомство и то щеше да насели цялата област, далеч от заразените с радиоактивност равнини и поля. Щеше да бъде чудесно. Дано доживея поне до 35. Тъмната гора наоколо започна да ми се вижда все по-малко страшна, докато бързах зад момичето, облечено в сиво-кафяво. Пак беше пълна с Неизвестност както преди. Неизвестност се криеше зад дърветата, Неизвестност висеше от клоните, Неизвестност се таеше в гъстата, висока трева и папрат, Неизвестност се спускаше отгоре заедно с мрака, който настъпваше с всяка секунда. Но не бе така страшно. Момичето бе много странно, наистина, но иначе можеше ли да бъде? Така стройно, силно, пъргаво... Чудно бе, че живее сама. Защото много дълго дори здрав човек като нея не би се справил сам. Нима и нейните са измрели млади? Без потомство? Всички ли сме изродени?

— Хей! — подвикнах аз. — Не бързай толкова!

Едва смогнах.

— Добре — отвърна ми тя, без да се обръща. — Ти къде си окуцал?

— От рождение съм така!

— Аха... А защо си тръгнал на път? При кого отиваш?

Как да ѝ обясня накратко така, както ходим един зад друг.

— Всички в рода ми умряха. Затова тръгнах.

— Изродени?

— Не... всъщност не знам. Всички съвсем млади умираха. Само леля ми... и Гео, който изчезна на лов. Те бяха здрави, струва ми се... Общо взето.

— И си тръгнал просто така — да търсиш хора или...

— Или плодна местност. С повече дървета. С картофи... А ти? Как така си сама? Твоите също ли... са починали?

— Не знам. Аз ги напуснах. Избягах. Зарязах ги всичките, като станах на 16. Хич не искам и да ги знам... Но... май вече не живеят в долината, където бяхме някога. Може да са измрели... може да са се махнали нанякъде.

— Това е лудост! Защо бягаш?

— По-късно може би ще разбереш. Пристигаме! Виждаш ли къщата ми? Там вляво, малко по-нависоко!

Беше на 200 метра отпред, на една леко наклонена към нас тревиста поляна. „Вила“ — знам, че в миналото хората са имали доста

такива къщи, в които са живеели само от време на време. Тази беше голяма, на два етажа, обградена с ниска каменна ограда. Хвърлих багажа на тревата и с облекчена въздишка седнах на полянката.

— Измори ли се?

— Малко. Седни тук при мен!

— Не, не. Всеки момент ще завали. Хайде, десет крачки ни остават!

И тя вдигна чувала ми от земята и влезе в къщата.

Подпрях се на тоягата, изправих се и влязох след нея.

Беше полутъмно — като в гората. След малко очите ми свикнаха и можах да различа нара, покрит с одеяла и кожи, маса, пейка, камина и много, много дърва — всичките така подредени като че ли специално за гости. А гост сигурно не бе стъпвал, откак обитава тази къща. Въобще беше много подредено. Не като в нашата стара къща.

На масата бе оставила вода, гъби и някакво сушено месо. Бях прегладнял, а и няколко дни вече не бях ял месо и без да я чакам, добре си хапнах, докато тя се бавеше някъде навън. След малко се върна и запали камината — направи това по-бързо, отколкото бих могъл аз — и този огън добре осветяваше стаята.

— Оставаш при мен, нали? — попита тя много тихо. Стори ми се, че се безпокои повече от мен.

— Оставам. Завинаги...

— Ако ще си тръгваш — тръгвай си сега...

— Оставам. Казах... Как се казваш?

Започна да се съблича — на четири крачки от мен, но без да ми обръща внимание. Помислих, че може би... няма име. Ама че глупост!... Или че го е забравила, след като живее сама.

— Казвам се Ина — отвърна тя, като се съблече напълно. Голото ѝ тяло блестеше с отблясъците на малкия пожар, който се криеше в камината, и по него се гонеха червени, бели и черни петна. Последна махна дивашката си корона от листа и клонки. Дошъл бе моментът да стана от мястото си. Тя се доближи, погледна ме в очите и тихо каза нещо. Сигурно е било „чакам те“ или „обичам те“, или „ела“. Но не можех да се помръдна. За пръв път стояхме и се гледахме лице в лице. Сърцето ми биеше така, че разтърсваше гръдния ми кош. Устата ми пресъхна. Звук не можеше да излезе от гърлото ми, не можех да се мръдна... Сигурно тя разбра, сигурно се притесни за мен. Но ми се

струваше, че се ядосва. Пламтящите дърва отзад хвърляха дълги сенки, които бяха така страшни сега. Опитах се да разгледам краката ѝ, да впия поглед в голите ѝ гърди. Значи идвах на себе си все пак. Опитвах се, но не успях. Беше невъзможно. Невъзможно беше да откъсна поглед от очите ѝ, от устата ѝ... От страните ѝ...

Това не можеше да продължава вечно. Не можеше все така. Нещо трябваше да ме извади от вцепенението. Но това нещо не можеше да дойде от мен. Тя може би разбра донякъде и попита отново: „Ще дойдеш ли...“ И направи крачка назад. Преглътнах мъчително... да, трябваше да ѝ го кажа... „Ина, слушай, обърни се с гръб към мен...“ Тя се стресна. Сигурно не знаеше какво да си мисли. Пак настоях: „Обърни се с гръб към мен!“ Поиска нещо да ми каже... „ти... така...“ или нещо подобно. Но рязко се обърна. С гръб към мен. Гола. Когато вече потретвах: „обърни...“

Голо женско тяло, обляно в червеникава светлина.

Станах и се доближих до него...

* * *

... Събудих се няколко часа по-късно. Огънят догаряше в огнището, все още тлееше само една дебела цепеница. Лежах на нара, а на ръката ми дълбоко спеше моята първа жена. Силното ѝ тяло доверчиво се бе сгушило в моето, дълбокото ѝ дишане бе унесло и мен. С погнуса гледах отвратителното лице с жабешка кожа и удължена муцуна и въпреки, че се опасявах да не повърна, не можех да откъсна погледа си. Ужас отново запълзя по жилите ми. Чувствувах, че не мога да помръдна и пръстчето си, докато гледам муцуната на отвратителното чудовище с женско тяло, до което имах нещастията да лежа и се опирам. Грапава и мазна жабешка кожа... удължена муцуна без устни и две червени дупки вместо нос, малки очички... скрити в жълтия кичур косми, които растяха около дупките и очите... такъв кошмар не бях сънувал, не можех да си представя. Като маска... на влечуго... или на дявол... Не, уродът си е урод и от него ми се повдигаше!

Трябваше да бягам! Час по-скоро, преди да се е събудила! Без пътека, просто през гората, нанякъде. Какъв малшанс... Ето ти Жена.

Ева... Горската Ева... Една ненормална Ева, която сигурно не може и да зачева — ето за какво си мечтал, говедо такова!

Беше чудовищна. Никаква „Ина“ — просто уродливо чудовище без име и род, но с примамливо женско тяло. А аз съм човек. Все пак не съм чудовище. Не мога да се продам.

Внимателно измъкнах ръката си изпод главата ѝ. Предпазливо станах и спуснах крака на пода. Тихо, тихо, започнах да събирам вещите си. Страх ме бе да не ме настигне и с някоя стрела... Бях обещал да остана и можеше да го направи. Или пък да ме принуди да се върна пак тук. Но този път като пленник.

Осмелих се отново да я погледна — оттук „лицето“ ѝ не се виждаше. Само едно младо и съблазнително женско тяло си отпочиваше, сгънало крака в коленете. Всъщност... всъщност, тя, разбира се, не бе виновна... Виновна бе радиацията. Виновни бяха поколения преди нея. Виновна бе майка ѝ, че я пожалила след раждането ѝ... Това просто... не беше човек. А какво? В лицето ѝ нямаше нищо човешко. Но... устата и носът ли правят човека човек?... Да, сега разбирах защо е избягала от рода си. Те не са могли да я търпят. Сигурно са я мъчили ужасно. Чудно е, че не са я убили. Тя е трябвало да избяга от ужаса там, ако иска да оцелее... Тя е съзнавала своята чудовищност... Но все пак не докрай, щом се опитва да е с мен, щом мисли, че може да я компенсира — с тяло, с ловни умения, с нежност, с пълно отдаване... Съблазнявах се от мисълта да я убия. Но, гледана оттук, тя бе просто красива млада жена. С прекрасно тяло, да. Живяла е сама и е позабравила колко е ужасна. А и сигурно никога не го е схващала докрай... Защото си е все пак човек...

Отворих вратата и се озовах на полянката.

Ех, ако поне можеше... да бъде без глава! Само това прекрасно тяло. Само от раменете надолу. Само крака, гърди, корем... корем, в който можеха да растат деца. Някои изродени, а някои може би не...

Жена. Единствената жена на 200 километра оттук. Но не можех да я гледам все в гръб!

Може би... все пак щях да посвикна? Нали с всичко се свиквало. А ние сме единствените хора в тази планина Аз съм човек. И тя е... човек. Освен това е жена (в това поне бях по-сигурен). Разбира се, моят дълг бе да остана.

Но трябва ли да вървя срещу природата си?...

... Може би ще стане най-добрият човек, ако остана. Сигурно ще стане най-ужасният човек, ако избягам.
Е?

* * *

Огънят догаряше в огнището.
Нека догори.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 10,11/1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.